Mesaj de pocăință al patriarhului Bartolomeu?

Patriarhul Ecumenic Bartolomeu a adresat președintelui Republicii Muntenegru o scrisoare, în care discuta problema sprijinului, pe care președintele îl dorește, pentru înființarea unei biserici autocefale în această țară. În această scrisoare, Înalt Prea Sfinția Sa a exprimat marea neliniște a Patriarhiei Constantinopolului, cu privire la această chestiune și a denunțat proiectul de lege elaborat de guvern, care impune naționalizarea tuturor bisericilor ortodoxe și a proprietăților bisericești, care datează din anul 1918.

El a semnalat de asemenea, că în acest mod, statul va „expropria bisericile și proprietatea Sfintei Metropole din Muntenegru, precum și alte trei eparhii ale Bisericii Ortodoxe din Serbia”.

Patriarhul Bartolomeu a subliniat în mod clar și lipsit de echivoc, în aceeași scrisoare:

– că Patriarhia Constantinopolului și, împreună cu ea, toate Bisericile Ortodoxe locale, recunosc legitimitatea Bisericii condusă de Mitropolitul Sârb Amfilohie.

– că „Biserica din Muntenegru nu a fost niciodată autocefală”.

– că „astăzi, așa-numita” Biserică ortodoxă a Muntenegrului „sub Miraș Dedeic nu aparține Bisericii Ortodoxe. Domnul Dedeic nu este episcop al Bisericii Ortodoxe, ci o persoană caterisită de Patriarhia Ecumenică”.

– că „unicul Ierarh canonic este fratele nostru, Mitropolitul Amfilohie, care aparține Patriarhiei Serbiei, recunoscut la nivel Pan-Ortodox”.

Poate că cel mai frapant lucru din această scrisoare este declarația patriarhului , care suna astfel:

” adresăm acest mesaj, pentru că nu dorim ca poporul nostru iubit din Muntenegru, să ajungă la punctul de izolare ecleziastică și de desprindere de trupul întregii comuniuni a Bisericilor Ortodoxe, în măsura în care nicio singură Biserică dintre acestea, nu va recunoaște sau sprijini structura fabricată anti-canonic a lui Dedeic… și suntem convinși că veți realiza pericolul constituit de

Dedeic, adus armoniei spirituale a poporului din Muntenegru „.

Nu există nici o îndoială că limbajul acestei scrisori îi pune pe cititor într-o stare de confuzie și de dezorientare, deoarece ridică o serie de întrebări, printre care:

– De ce există o astfel de diferență între abordarea descrisă în această scrisoare și cea care a urmat în problema ucraineană, în ciuda potrivirii precise a celor doua aspecte în ceea ce privește schisma, hirotonirea ilegitimă și amenințarea la adresa unității spirituale a poporului?

– De ce se pune accentul în această scrisoare asupra rolului familiei Bisericilor Ortodoxe locale, în timp ce acest rol este ignorat și negat în ceea ce privește problema ucraineană?

– De ce Înalt Prea Sfinția Sa, Patriarhul Bartolomeu, nu a practicat auto-delimitarea în tratarea schismei ucrainene și nu a avertizat autoritățile din acea țară, că schisma le plasează în „izolare ecleziastică și despărțire de corpul întregii comuniuni a Bisericilor Ortodoxe”?

– De ce nu a declarat președintelui Ucrainei, așa cum a făcut-o cu președintele Muntenegrului, că singurul mitropolit legitim în Biserica Ucraineană, este Mitropolitul Onufrie de la Kiev?

– Patriarhul Bartolomeu va nega conținutul acestei scrisori în viitor, așa cum a negat ceea ce a spus în fața primatilor Bisericilor locale despre Ucraina, cu scuza „unei schimbări în circumstanțele politice”?

Este dificil de răspuns la toate aceste întrebări. Cu toate acestea, nu există nicio îndoială că conținutul acestei scrisori reprezintă o schimbare radicală a paradigmei în atitudinea Constantinopolului și poate fi interpretată, ca o adevărată pocăință pentru eroarea comisă în Ucraina.

Vor primi Bisericile locale acest mesaj, privindu-l ca pe un punct de cotitură în poziția Constantinopolului, pentru a lucra împreună cu el în scopul formulării unei soluții la problema ucraineană și la rolul Constantinopolului în lumea ortodoxă, pe baza elementelor pozitive din ea?

Fără îndoială, „speranța nu moare niciodată”!

Jad Ganem

Note despre Ortodoxia arabă

5/7/2019

Jad Ganem. A Message of Repentance?